

Sygn. akt XVII AmC 3948/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2012r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Piotr Grzywacz

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012r. w Warszawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko J. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)w K.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje J. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści:

1. „Odpowiedzialność Sprzedawcy w każdym przypadku ograniczona będzie do sumy zamówienia .”,
2. „Sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za straty bezpośrednie, utratę zysków lub za koszty wynikające z zakupu jakiegokolwiek produktu w naszym sklepie internetowym .”,
3. „W przypadku braku porozumienia rozstrzygnięcie sporu zostanie oddane sądowi właściwemu dla siedziby Sprzedawcy.”,
4. „Sprzedawca nie bierze odpowiedzialności za konsekwencje spowodowane opóźnieniem dostawy lub zgubieniem paczki przez firmę przewozową .”.

II. Zasądza od J. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. na rzecz P. K. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, III. Obciąża J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. kwotą 2400 zł (dwa tysiące czterysta) tytułem stałej opłaty sądowej od czterech pozwów i nakazuje pobranie tej kwoty od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie,

IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt J. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. .

SSO Witold Rękosiewicz

Sygn. Akt XVII AmC 3948/12

UZASADNIENIE

Powód P. K. pozwem z dnia 7 maja 2012 r. wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazanie pozwanemu J. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)z/s w K. wykorzystywania w umowach z konsumentami następujących postanowień wzorca umownego pod nazwą „Regulamin Internetowego (...)(...)” stosowanego przez pozwanego przy wykonywaniu działalności gospodarczej w brzmieniu:

1. „Odpowiedzialność Sprzedawcy w każdym przypadku ograniczona będzie do sumy zamówienia”,
2. „Sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za straty bezpośrednie, utratę zysków lub za koszty wynikające z zakupu jakiegokolwiek produktu w naszym sklepie internetowym”,
3. „W przypadku braku porozumienia rozstrzygnięcie sporu zostanie oddane sądowi właściwemu dla siedziby Sprzedawcy”,
4. „Sprzedawca nie bierze odpowiedzialności za konsekwencje spowodowane opóźnieniem dostawy lub zgubieniem paczki przez firmę przewoźową”

W uzasadnieniu powód zarzucił, iż kwestionowane postanowienia wzorca stosowanego przez pozwanego są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumentów. Stanowią więc niedozwolone klauzule umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc.

Odnosnie pierwszego, drugiego i czwartego z kwestionowanych postanowień powód wskazał, iż wypełniają one znamiona klauzuli abuzywnej z art. 385³ pkt 2 kc. albowiem ograniczają odpowiedzialność przedsiębiorcy względem konsumenta. W ocenie powoda, powyższe narusza fundamentalną zasadę pełnego odszkodowania wynikającą z treści art. 361 §2 kc. i realizującą podstawową funkcję społeczną odpowiedzialności cywilnej, jaką jest funkcja kompensacyjna.

Trzecie kwestionowane postanowienie wypełnia natomiast w ocenie powoda znamiona klauzuli abuzywnej z art. 385³ pkt 23 kc. albowiem zastrzega wyłączną właściwość sądu siedziby przedsiębiorcy w ewentualnych sporach z konsumentami.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany wskazał, iż zgodnie z art. 384 § 4 kc jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umowy w postaci elektronicznej, powinna udostępnić go drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Zapewnienie możliwości przechowywania wzorca przez adherenta powinno być natomiast związane z możliwością jego zapisania na dysku twardym komputera lub utrwalenia na innym nośniku teleinformatycznym. Podkreślił, iż zgodnie z poglądem doktryny wymogu udostępnienia wzorca nie można uznać za spełniony, jeżeli jego treść została udostępniona wyłącznie na stronie internetowej przedsiębiorcy i konieczne jest każdorazowe przesłanie adherentowi wzorca w postaci elektronicznej za pomocą poczty elektronicznej e-mail.

Nieprawidłowe udostępnienie wzorca sprawia bowiem, iż wzorzec nie staje się częścią umowy, a w konsekwencji nie wiąże drugiej strony.

Wskazał ponadto, iż zgodnie z art. 6 kc to na powodzie ciąży obowiązek wykazania, że przedsiębiorca posługuje się wzorcem umowy zawierającym klauzule abuzywne i to on winien wykazać, że pozwana stosowała masowo w umowach zawieranych z konsumentami kwestionowany regulamin, a co za tym idzie, że wzorzec był prawidłowo udostępniany i jego postanowienia zostały inkorporowane do umowy zawartej przez konsumenta. Wykazanie powyższych okoliczności jest bowiem niezbędne dla możliwości przeprowadzenia kontroli kwestionowanych postanowień wzorca.

Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy wskazał, iż nigdy nie stosował przedmiotowego regulaminu oraz nigdy nie istniała możliwość zawarcia umowy z jego wykorzystaniem.

Pozwany stwierdził bowiem, że sposób udostępnienia regulaminu zawierającego kwestionowane postanowienia na stronie internetowej sklepu w formie linku odsyłającego do „podstrony” był wadliwy. Oświadczył, że przed zawarciem transakcji, jak również po tym, regulamin nigdy nie był wysyłany nabywcy za pomocą poczty elektronicznej, jak również nie istniała możliwość jego zapisania w pamięci komputera w taki sposób, aby nabywca mógł regulamin

przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Co więcej, podczas całej procedury zakupu nigdzie nie była zawarta informacja o istnieniu regulaminu, o związaniu nabywcy regulaminem, jak również nabywca nie potwierdzał w żaden sposób, że zapoznał się z regulaminem. Jako dowód na powyższą okoliczność powód wskazał: 1) wydruki poszczególnych etapów procesu rejestracji w sklepie internetowym, 2) wydruki poszczególnych etapów transakcji zakupu w sklepie internetowym, 3) wydruk przykładowego potwierdzenia zamówienia otrzymywanego pocztą elektroniczną po złożeniu zamówienia, 4) przesłuchanie pozwanej.

Zdaniem pozwanego jeżeli regulamin został udostępniony na stronie internetowej w sposób sprzeczny z art. 384 § 4 kc nie mógł zostać skutecznie inkorporowany do zawieranych umów. Regulamin ten nie był zatem nigdy stosowany przez pozwanego ani nie została zawarta przy jego wykorzystaniu żadna umowa, gdyż nie było to możliwe.

Niezależnie od powyższego, pozwany oświadczył, że po otrzymaniu pozwu w niniejszej sprawie niezwłocznie usunął ze strony internetowej przedmiotowy regulamin i aktualnie prowadzi prace mające na celu opracowanie nowego wzorca. Jako dowód na powyższą okoliczność wskazał przesłuchanie pozwanego.

Na zakończenie wskazał, iż powództwo w niniejszej sprawie winno być oddalone, z uwagi na nadużycie przysługującego powodowi prawa podmiotowego. Powód działa bowiem z pobudek czysto ekonomicznych, co jest sprzeczne z ideą zawartą w art. 5 kc. Jako dowód na powyższą okoliczność wskazał: 1) wydruk z portalu WWW.(...).pl 2) wydruk z portalu ww.lex.pl.

Pozwany wskazał również, iż zachodzi prawdopodobieństwo, że pozwany uczynił sobie z przedmiotowej działalności stałe źródło dochodu i że w takim razie działa jako przedsiębiorca. O zorganizowanym charakterze działalności powoda może w jego ocenie świadczyć w szczególności fakt, iż jako adres korespondencji pełnomocnika powoda został wskazany ten sam adres, pod którym zarejestrowana jest spółka, której „dyrektorem” jest powód. W ocenie pozwanego uznanie, iż powód wytoczył przeciwko pozwanemu powództwa w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozbawiłoby go przy tym legitymacji czynnej w niniejszej sprawie, gdyż nie mógł by być wówczas traktowany jako konsument art. 479³⁸ § 1 kpc).

W ocenie pozwanego, mając na uwadze powyższe względy oraz fakt niezwłocznego usunięcia regulaminu przez pozwanego, wytoczenie powództwa nie miało w tej sytuacji przymiotu działania w interesie konsumentów, a taki właśnie jest cel postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Jako dowód na powyższą okoliczność wskazał: 1) wyciąg z KRS dla Biuro(...) Sp. z o.o., 2) przesłuchanie powoda, 3) przesłuchanie pozwanego, 4) wniósł również o zwrócenie się przez Sąd do sekretariatu tutejszego Sądu o udzielenie informacji ile powództw zostało wniesionych przez powoda do tutejszego Sądu w przeciągu ostatniego roku

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Bezspornym jest, iż pozwany w prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystywał przytoczone w pozwie postanowienia umowne. Pozwany temu nie zaprzeczył. Nie zarzucił też niezgodności cytowanych postanowień z treścią stosowanego wzorca umownego. W związku z tym, okoliczności te należało uznać za przyznane w świetle art. 230 kpc. Pozwany nie twierdził również, że kwestionowane postanowienia były przedmiotem uzgodnień z konsumentami.

Podniósł jednak, iż przedmiotowy regulamin został udostępniony przez pozwanego w sposób sprzeczny z art. 384 § 4 kc w związku z czym nie mógł on zostać skutecznie inkorporowany do zawieranych umów. Zgodnie bowiem z treścią art. 384 § 4 kc jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umownym w postaci elektronicznej, powinna udostępnić go drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Regulamin ten nie był zatem nigdy stosowany przez pozwanego ani nie została zawarta przy jego wykorzystaniu żadna umowa, gdyż nie było to możliwe.

Sąd nie podzielił argumentacji pozwanego dotyczącej braku możliwości inkorporacji przedmiotowego regulaminu do treści umowy. Dla spełnienia wymogu udostępnienia wzorca umowy w sposób zgodny z treścią art. 384 § 4 kc w

zupełności wystarczy zamieszczenie na stronie WWW linku do podstrony zawierającej wzorec, jak miało to miejsce w realiach niniejszej sprawy. Powyższe, umożliwi bowiem konsumentowi skopiowanie wzorca (poprzez np. dokonanie tzw. „rzutu z ekranu”) za pomocą powszechnie dostępnych programów komputerowych i dalsze jego przechowywanie.

Ponadto, zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2002r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, będącego przepisem *lex specialis* względem powołanego przez pozwanego przepisu art. 384 § 4 kc. obowiązek udostępnienia w sposób umożliwiający pozyskanie, odtwarzanie i utrwalanie treści regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną istnieje tylko w razie zgłoszenia stosowanego żądania przez usługobiorcę, a zatem w razie braku takiego żądania postanowienia regulaminu są dla stron wiążące mimo publikacji wyłącznie na stronie internetowej sprzedawcy. Zwłaszcza, iż przepisy niniejszej ustawy nie zobowiązują usługodawcy do poinformowania usługobiorcy o przysługującym mu uprawnieniu.

W tej sytuacji brak podstaw do uznania, że w okresie nie dłuższym niż sześć miesięcy przed wytoczeniem powództwa pozwany nie miał potencjalnej możliwości wykorzystywania kwestionowanego postanowienia wzorca w stosunkach z konsumentami. Powód przedstawił zaś poświadczony za zgodność dokument stanowiący wydruk ze strony internetowej prowadzonego przez pozwanego sklepu, który zawiera regulamin z przedmiotowymi postanowieniami. Zdaniem Sądu za nietrafne należy więc uznać stanowisko pozwanego, że regulamin prowadzonego przez tego przedsiębiorcę sklepu internetowego nie został wprowadzony do obiegu.

W tych okolicznościach w celu rozpoznania sprawy konieczne więc było przeprowadzenie abstrakcyjnej oceny kwestionowanych postanowień wzorca umownego dla ustalenia, czy mają one charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

W postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone przedmiotem oceny Sądu jest, czy zawarte we wzorcach, kwestionowane postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz czy skutkiem tego dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumentów. Nie dotyczy to jednak postanowień regulujących główne świadczenia stron, jak cena lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Decydujące znaczenie dla abuzywności tych postanowień ma fakt, czy zostały uzgodnione w sposób indywidualny. Z materiału dowodowego przedmiotowej sprawy nie wynika, że kwestionowane klauzule były przedmiotem uzgodnień indywidualnych.

Przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest również zgodnie z brzmieniem art. 385¹ § 1 kc ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on właściwym informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równorzędności stron (tak M. Śmigiel – Wzorce umowne s. 360). Chodzi więc o działanie, które potocznie określane jest jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania.

Klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ § 1 k c uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k c Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków czy ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry w oderwaniu od konkretnych okoliczności stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, że zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385

¹ § 1 k c. W razie wątpliwości ciężar dowodu, że dane postanowienia nie spełniają przesłanek klauzuli generalnej spoczywa na przedsiębiorcy. – art. 385 ¹ § 4 k c. Aby uchylić domniemanie, że klauzula umowna zgodna z którąś z przykładowych klauzul wymienionych w art. 385 ³ k c. jest niedozwolonym postanowieniem umownym należy wykazać, że została ona uzgodniona indywidualnie lub, że nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy mimo swego „niedozwolonego” brzmienia tzn nie spełnia przesłanek z art. 385 ¹ § 1 k c. Dopiero po wykazaniu tej drugiej okoliczności może dojść do uchylenia domniemania abuzywności.

Oceniając w świetle powyższego pierwsze i drugie z kwestionowanych postanowień należy stwierdzić, iż stanowią one typowe klauzule abuzywne., gdyż wypełniają znamiona klauzuli abuzywnej z art. 385 ³ pkt 2 kc. Jak słusznie wskazał powód klauzule te ograniczają odpowiedzialność przedsiębiorcy względem konsumenta, naruszając fundamentalną zasadę pełnego odszkodowania wynikającą z treści art. 361 § 2 kc. i realizującą podstawową funkcję społeczną odpowiedzialności cywilnej, jaką jest funkcja kompensacyjna poprzez pozbawienie konsumentów możliwości dochodzenia pełnego odszkodowania za poniesione straty i jakiegokolwiek odszkodowania z tytułu utraconych korzyści.

Sąd podzielił również stanowisko powoda odnośnie abuzywności trzeciego z kwestionowanych postanowień. Kodeks postępowania cywilnego rozróżnia dwa rodzaje właściwości miejscowej: właściwość ogólną i właściwość szczególną. Podstawę do określenia właściwości ogólnej stanowi miejsce zamieszkania pozwanego (actor sequitur forum rei). Do właściwości szczególnej zalicza się natomiast: właściwość przemianą i właściwość wyłączną. Kodeks daje zatem powodowi prawo wyboru sądu, przed który może wytoczyć powództwo. Przepisy o właściwości przemiennej stwarzają dla strony powodowej udogodnienie polegające na tym, że może według własnego uznania wybrać jako sąd miejscowo właściwy inny sąd niż ten, który jest właściwy według przepisów o właściwości ogólnej i tym samym skierować sprawę do sądu korzystniejszej dla siebie położonego, pozbawiając równocześnie pozwanego tej dogodności, jaką jest prowadzenie procesu przed sądem jego miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1982 r., III PZP 12/82, OSPi KA 1983, Nr 4, poz. 74). Celem uregulowań w tym zakresie jest względnie ułatwienie stronom dostępu do sądu, ekonomikę procesową oraz ułatwienie sądowi wykonywania czynności procesowych zgodnie z zasadą bezpośredniości. Stwierdzić należy, iż treść postanowienia zawartego w stosowanym przez pozwaną spółkę wzorcu, określającego właściwość sądu rozpoznającego spory wynikłe z zawartej umowy, narzuca rozpoznanie sprawy wyłącznie przez sąd, który jest miejscowo właściwy według właściwości ogólnej – wyznaczonej przez miejsce zamieszkania lub siedzibę przedsiębiorcy. Konsument pozbawiony zostaje więc możliwości wytoczenia ewentualnego powództwa przed sąd właściwy przemienne. Tym samym zachodzą przesłanki uznania tego postanowienia za klauzulę niedozwoloną, kształtującą prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszającą jego interesy, poprzez narzucenie konsumentowi rozpoznania sprawy przez sąd określony miejscowo według właściwości ogólnej, mimo, iż przepisy stwarzają po stronie inicjującej spór w sądzie możliwość dokonania wyboru sądu. Analogicznie w tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dn. 15.01.2009r., sygn. akt VI ACa 1638/08. Zdaniem Sądu kwestionowane postanowienie wypełnia zatem znamiona art. 385 ¹ § 1 kc. O jego nieuczciwym charakterze decyduje to, że wyłącza powodowi możliwość wyboru sądu, przed który może wytoczyć powództwo.

Odnośnie czwartego z kwestionowanych postanowień Sąd zważył, iż kwestionowana klauzula znajduje się w treści sformułowanego i stosowanego przez pozwanego w prowadzonej działalności gospodarczej, wzorca umownego. Reguluje więc prawa i obowiązki stron stosunku prawnego powstającego między pozwanym jako sprzedawcą a kupującym czyli konsumentem w wyniku zawarcia umowy z zastosowaniem tego wzorca umownego. Analizując przedmiotowe postanowienia należy więc badać ich wpływ na prawa i obowiązki stron umowy sprzedaży a nie na obowiązki odbiorcy przesyłki wobec przewoźnika, który jest jedynie posłańcem między stronami tej umowy i którego nie łączy z konsumentem żaden stosunek prawny. Roszczenie z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy nie służy bowiem konsumentowi wobec przewoźnika lecz wobec sprzedawcy towaru, z którym konsument zawarł stosowną umowę.

W ocenie Sądu kwestionowane postanowienie prowadzi zatem do wyłączenia odpowiedzialności pozwanego jako przedsiębiorcy względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy. Spełnia więc przesłanki klauzuli abuzywnej wymienionej w art. 385³ pkt 2 kc. Jednocześnie postanowienie to jest sprzeczne z treścią art. 474 kc, który nakłada na dłużnika (przedsiębiorcę) odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy przez osoby, z pomocą których umowę wykonuje lub którym wykonanie umowy powierza. Niedopuszczalne są bowiem postanowienia, które uzależniają odpowiedzialność przedsiębiorcy od prawidłowego wykonania umowy przez osoby, które względem konsumenta jako strony umowy zawartej z przedsiębiorcą mają status osoby trzeciej.

Zważyć należało, że zgodnie z art. 385¹ § 1 kc niedozwolonymi postanowieniami umownymi są takie postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, które nie zostały z nim uzgodnione indywidualnie, kształtują prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i nie dotyczą głównych świadczeń stron o ile postanowienia określające te świadczenia nie zostały sformułowane jednoznacznie.

Jak wynika z materiału sprawy treść wzorca zawierająca kwestionowane klauzule nie jest indywidualnie konsultowana i ustalana z konsumentami korzystającymi z usług pozwanego.

Jak wykazano, zakwestionowane klauzule są nierzetelne i nieuczciwe a zatem sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy konsumentów. Jednocześnie kwestionowane postanowienia dotyczą kwestii odstąpienia od umowy a zatem nie odnoszą się do głównych świadczeń stron umowy. Oznacza to, że spełnione są wszystkie określone w art. 385¹ § 1 kc przesłanki uznania kwestionowanych klauzul umownych za niedozwolone.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodów wskazanych w odpowiedzi na pozew uznając, iż w warunkach dokonywania abstrakcyjnej oceny kwestionowanych postanowień dopuszczenie tych dowodów nie miało wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznając, iż kwestionowane postanowienia wzorca umownego stosowane przez pozwanego spełniają przesłanki klauzuli niedozwolonej (art. 385¹ § 1 k c) zakazał ich wykorzystywania w obrocie (art. 479⁴² § 1 kpc).

O obciążeniu pozwanego stałą opłatą sądową od pozwu orzeczono na podstawie art. 26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, poz. 1398).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw z art. 3 kpc stosownie do wyniku sporu uznając, że multiplikacja pozwów przez powoda jest przejawem naruszenia dobrych obyczajów spełniającym przesłanki nadużycia prawa.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządzono na zasadzie art. 479⁴⁴ kpc.

SSO Witold Rękosiewicz